

Starší Dallin H. Oaks
Kvorum Dvanácti apoštolů

Dvě linie pro komunikaci

Musíme v náležitě rovnováze používat obě tyto linie, jak osobní, tak kněžskou, abychom dosáhli růstu, který je účelem smrtelného života.

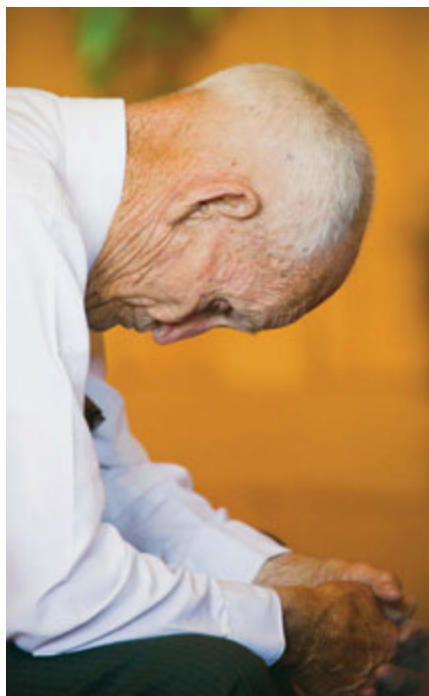
Náš Nebeský Otec dal svým dětem dvě linie pro komunikaci s Ním – můžeme je nazvat linií osobní a linií kněžství. Všichni mají oběma těmito důležitým liniím komunikace porozumět a mají být jimi vedeni.

I. Osobní linie

Pokud jde o osobní linii, modlíme se přímo k našemu Nebeskému Otci, a On nám odpovídá cestami, které ustanovil, bez jakéhokoli smrtelného prostředníka. Modlíme se k našemu Nebeskému Otci, ve jménu Ježíše Krista, a On nám odpovídá skrze svého Svatého Ducha, a i jinými způsoby. Posláním Ducha Svatého je svědčit o Otci a Synu (viz Jan 15:26; 2. Nefi 31:18; 3. Nefi 28:11), vést nás k pravdě (viz Jan 14:26, 16:13) a ukazovat nám vše, co máme dělat (viz 2. Nefi 32:5). Tato osobní linie komunikace s naším Nebeským Otcem skrze Jeho Svatého Ducha je zdrojem našeho svědectví o pravdě, našeho poznání a našeho osobního vedení od milujícího Nebeského Otce. To je základní znak Jeho úžasného plánu evangelia, který

každému Jeho dítěti umožňuje přijmout osobní svědectví o pravdivosti tohoto plánu.

Přímá osobní cesta komunikace s naším Nebeským Otcem skrze Ducha Svatého je založena na způsobnosti a je tak zásadní, že je nám

přikázáno, abychom každý sabatní den obnovovali své smlouvy přijímáním svátosti. Díky tomu jsme oprávněni mít slib, že můžeme mít vždy Jeho Ducha, aby byl s námi a aby nás vedl.

Ohledně této osobní linie komunikace s Pánem se naše víra a zvyky podobají víře a zvykům těch křesťanů, kteří tvrdili, že lidský prostředník mezi Bohem a člověkem není nutný, neboť podle zásady, kterou zastával Martin Luther a která je dnes známa jako „kněžství všech věřících“, mají všichni k Bohu přímý přístup. Více o tom budu mluvit později.

Osobní linie má obrovský význam při osobním rozhodování a při řízení rodiny. Naneštěstí někteří členové naší Církve podceňují potřebu této přímé osobní linie. Prorocké vedení – tedy linie kněžství, která hlavně spravuje nebeskou komunikaci ohledně církevních záležitostí – je nepochybně důležité, a tak někteří na to reagují tím, že žádají své vedoucí v kněžství, aby za ně dělali rozhodnutí, která mají učinit sami pomocí inspirace získané osobní linií. Osobní rozhodování a řízení rodiny jsou záležitostmi především pro osobní linii.

Chtěl bych doplnit dvě další varování, na něž máme pamatovat v souvislosti s touto drahocennou přímou osobní linií komunikace s naším Nebeským Otcem.

Zprv – tato osobní linie nefunguje ve své plnosti nezávisle na linii kněžství. Dar Ducha Svatého – prostředek pro komunikaci od Boha k člověku – je předáván autoritou kněžství na základě zplnomocnění těmi, kteří mají klíče kněžství. Ten nepřichází pouze díky přání nebo víře. A právo na stálé společenství tohoto Ducha je třeba utvrzovat každý sabat, když způsobile přijímáme svátost a obnovujeme

smlouvu poslušnosti a služby, kterou jsme uzavřeli svým křtem.

Podobně nemůžeme spolehlivě komunikovat pomocí přímé osobní linie, když nejsme poslušní linie kněžství nebo když s ní nejsme v souladu. Pán prohlásil, že „moci nebeské nemohou býti ovládnány ani používány, pouze podle zásad spravedlivosti“. (NaS 121:36.) Naneštěstí je běžné, že lidé, kteří porušují Boží přikázání nebo jsou neposlušní rad svých vedoucích kněžství, prohlašují, že Bůh jim zjevil, že nemusejí některé přikázání dodržovat nebo že se konkrétní radou nemusejí řídit. Tito lidé mohou přijímat zjevení nebo inspiraci, ale není to ze zdroje, z něhož si myslí, že to je. Dábel je otcem lži a vždy dychtí po tom, aby mařil dílo Boží svými vychytralými napodobeninami.

II. Linie kněžství

Na rozdíl od osobní linie, při níž Nebeský Otec s námi komunikuje přímo skrze Ducha Svátého, linie kněžství má pro komunikaci

dodatečné a nutné prostředníky – našeho Spasitele Ježíše Krista, Jeho Církev a Jeho ustanovené vedoucí.

Díky tomu, co Ježíš Kristus uskutečnil svou smírnou obětí, má moc stanovit podmínky, které musíme splnit, abychom si zasloužili požehnání Jeho usmíření. A proto máme přikázání a obřady. A proto uzavíráme smlouvy. A tím si zasloužíme slíbená požehnání. Všechna přicházejí skrze milosrdenství a milost Svátého Izraelského „po všem, co my můžeme učiniti“. (2. Nefi 25:23.)

Během své pozemské služby Ježíš Kristus předal pravomoc kněžství, které nese Jeho jméno, a založil Církev, která také nese Jeho jméno. V této poslední dispensaci byla Jeho kněžská pravomoc znovuzřízena a Jeho Církev byla znovuzaložena služebníky seslanými z nebes k Proroku Josephu Smithovi. Toto znovuzřízené kněžství a tato znovuzaložená Církev jsou podstatou linie kněžství.

Kněžská linie je cesta, kterou Bůh promlouval ke svým dětem skrze písmo v dobách minulých.

A to je tatáž linie, skrze niž promlouvá nyní, a to skrze učení a rady žijících proroků a apoštolů a dalších inspirovaných vedoucích. To je způsob, jímž získáváme požadované obřady. To je způsob, jímž získáváme povolání sloužit v Jeho Církvě. Jeho Církev je ten způsob a Jeho kněžství je ta moc, skrze niž máme výsadu podílet se s druhými na oněch činnostech, které jsou důležité pro uskutečňování Pánova díla. Patří k nim hlásání evangelia, budování chrámů a kaplí a pomáhání chudým.

Pokud jde o tuto kněžskou linii, naše víra a zvyky se podobají tvrzení některých křesťanů, že požadované obřady (svátosti) jsou zásadní a musejí být vykonávány tím, kdo je oprávněn a zplnomocněn Ježíšem Kristem (viz Jan 15:16). Věříme témuž, ale od ostatních křesťanů se lišíme tím, jak vidíme původ této pravomoci.

Někteří členové nebo dřívější členové naší Církvě si neuvědomují důležitost kněžské linie. Nedoceňují důležitost Církvě, jejích vedoucích a programů. Zcela se spoléhají na

osobní linii, jdou svou vlastní cestou, chtějí určovat nauku a řídit konkurenční organizace proti učení vedoucích-proroků. Tím napodobují novodobé nepřátelství vůči tomu, co někteří pohrdavě nazývají „organizovaným náboženstvím“. Ti, kteří odmítají potřebu organizovaného náboženství, odmítají dílo Mistra, který ustanovil svou církev a její úředníky uprostřed časů a který ji znovuustanovil v novodobé historii.

Organizované náboženství, ustanovené božskou pravomocí, je zásadní, jak tomu učil apoštol Pavel:

„Pro spořádání svatých, k dílu služebnosti, pro vzdělání těla Kristova,

Až bychom se sběhli všichni v jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova.“ (Efezským 4:12–13.)

Všichni máme pamatovat na Pánovo prohlášení v novodobém zjevení, že hlas Pánových služebníků je hlas Páně (viz NaS 1:38; 21:5; 68:4).

Rád bych doplnil dvě varování, na něž máme pamatovat v souvislosti se

spoléháním se na nezbytnou kněžskou linii.

Zprvé – kněžská linie nenahrazuje potřebu linie osobní. Všichni potřebujeme osobní svědectví o pravdě. Když se naše víra rozvíjí, samozřejmě se spoléháme na slova a víru druhých, například na své rodiče, učitele nebo vedoucí kněžství (viz NaS 46:14). Ale je-li naše svědectví o pravdě závislé pouze na jednom konkrétním vedoucím kněžství nebo na učiteli, aniž bychom získali svědectví skrze osobní linii, budeme na věky náchylní k deziluzím skrze činy onoho člověka. Když dospíváme k vyřádkému poznání neboli svědectví o pravdě, nemáme být závislí na smrtelném prostředníkově mezi námi a naším Nebeským Otcem.

Zadruhé – kněžská linie, podobně jako osobní, nemůže plně a náležitě působit v náš prospěch, nejsme-li způsobilí a poslušní. Mnohé verše učí o tom, že když setrváváme ve vážném porušování přikázání Božích, jsme „z přítomnosti jeho [odříznuti]“ (Alma 38:1). Když se to stane, Pánovi a Jeho služebníkům je skutečně bráněno, aby nám poskytli duchovní pomoc, a my ji nemůžeme obdržet sami.

Historie nám poskytuje názorný příklad toho, jak je důležité, aby Pánovi služebníci byli v souladu s Duchem. Joseph Smith, mladý prorok, nemohl překládat, když se rozzlobil nebo ho něco popudilo.

David Whitmer vyprávěl: „Jedno ráno, když se [Joseph Smith] chystal, že bude pokračovat s překládáním, se doma přihodilo něco nemilého, a on z toho byl rozladěný. Něco, co udělala Emma, jeho manželka. Šel jsem s Oliverem nahoru a zanedlouho tam přišel i Joseph, aby pokračoval v překladu, ale nedokázal nic udělat. Nedokázal přeložit ani jedinou slabiku. Sešel

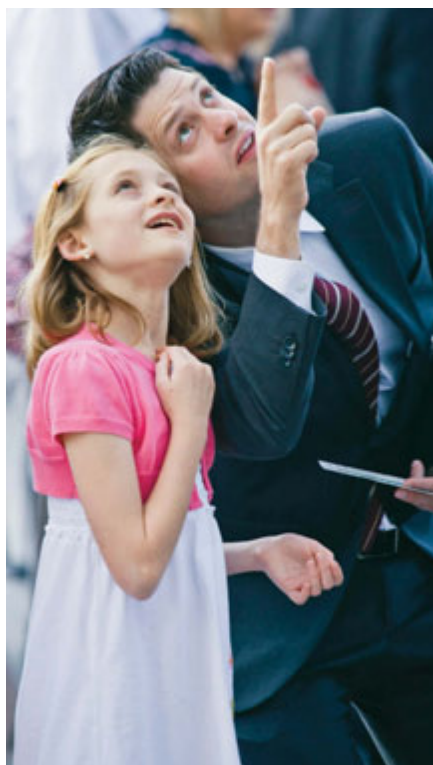
dolů, vyšel do sadu a úpěnlivě se modlil k Pánu; byl pryč asi hodinu – vrátil se zpět do domu, požádal Emmu o odpuštění a potom přišel nahoru, kde jsme byli my, a překládání pokračovalo dál bez problémů. Nemohl dělat nic, pokud nebyl pokorný a věrný.“¹

III. Potřeba obou linií

Zakončím dalšími příklady potřeby obou těchto linií, které náš Nebeský Otec ustanovil pro komunikaci se svými dětmi. Obě linie jsou zásadní k uskutečnění Jeho záměru – uskutečnit nesmrtelnost a věčný život Jeho dětí. Dávná zpráva zaznamenaná v písmech o této potřebě líčí, jak otec Jetro radil Mojžíšovi, aby se toho nesnažil dělat tolik. Lid čekal od rána do večera na svého vedoucího kněžství, aby se poradil s Bohem (viz Exodus 18:15) a také, aby „soud [činil] mezi stranami“ (verš 16). Často si všímáme toho, jak Jetro radil Mojžíšovi, aby určil soudce, kteří by řešili osobní konflikty (viz verše 21–22). Ale Jetro dal také Mojžíšovi radu, která znázorňuje důležitosti osobní linie: „Vysvětluj jim [obřady] a zákony, a oznamuj jim cestu, po níž by šli, a co by [oni] dělali měli.“ (Verš 20.)

Jinými slovy, Izraelité, kteří následovali Mojžíše, mají být učeni tomu, aby s každou otázkou nechodili za tímto vedoucím kněžstvím. Mají porozumět přikázáním a hledat inspiraci, aby si vyřešili co nejvíce problémů sami.

Nedávné události v Chile ukazují potřebu obou linií. Chile postihlo ničivý zemětřesení. Mnoho našich členů ztratilo domov; někteří ztratili rodinné příslušníky. Mnozí ztratili jistotu. Rychle – protože naše církev je připravena reagovat na takové pohromy – byly poskytnuty potraviny, přístřeší a další materiální pomoc. Svatí v Chile slyšeli hlas Páně skrze Jeho

Církev a její vedoucí, kteří reagovali na jejich materiální potřeby. Ale bez ohledu na to, jak dobře kněžská linie fungovala, to nestačilo. Bylo třeba, aby každý člen hledal Pána v modlitbě a aby obdržel přímé poselství útěchy a vedení, které přichází skrze Svatého Ducha k těm, kteří hledají a naslouchají.

Naše misionářská práce je dalším příkladem potřeby obou těchto linií. Muži a ženy, kteří jsou povoláni jako misionáři, jsou způsobilí a ochotní díky učení, které získali skrze kněžskou linii, a díky svědectví, které získali skrze linii osobní. Povolávání jsou skrze kněžskou linii. Poté, jako zástupci Páně a pod vedením Jeho kněžské linie, učí zájemce. Ti, kteří upřímně hledají pravdu, naslouchají, a misionáři je povzbuzují k tomu, aby se modlili, aby poznali pravdivost tohoto poselství sami pro sebe skrze osobní linii.

Závěrečný příklad aplikuje tyto zásady na kněžskou pravomoc v rodině a v Církvi.² Veškerá kněžská pravomoc v Církvi působí pod vedením toho, kdo drží příslušné klíče kněžství. Toto je kněžská linie. Ale pravomoc, která předsedá v rodině – ať již otec nebo osamělá matka – působí v rodinných záležitostech bez potřeby získávat oprávnění od někoho, kdo drží klíče kněžství. Je to stejné jako s osobní linií. Obě tyto linie musejí působit v našem rodinném životě a v našem osobním životě, máme-li růst a dosáhnout určení, které pro své děti ve svém plánu určil Nebeský Otec.

Musíme v náležitě rovnováze používat obě tyto linie, jak osobní, tak kněžskou, abychom dosáhli růstu, který je účelem smrtelného života. Spoléhá-li se osobní náboženské praktikování příliš na linii osobní, individualismus vymazává důležitost božské pravomoci. Spoléhá-li

se osobní náboženské praktikování příliš na kněžskou linii, osobní růst tím trpí. Děti Boží potřebují obě linie, aby mohly dosáhnout svého věčného určení. Znovuzřízené evangelium učí oběma liniím a znovuzřízená Církev je obě poskytuje.

Svědčím o Pánovu proroku, prezidentu Thomasu S. Monsonovi, který drží klíče, jež řídí kněžskou linii. Svědčím o Pánu Ježíši Kristu, Jemuž tato Církev patří. A svědčím o znovuzřízeném evangeliu, jehož pravdu může každý z nás poznat prostřednictvím drahocenné osobní linie vedoucí k Nebeskému Otci. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. „Letter from Elder W. H. Kelley,“ *The Saints' Herald*, Mar. 1, 1882, 68. Podobná zpráva je citována v B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 1:131.
2. Viz Dallin H. Oaks, „Kněžská pravomoc v rodině a Církvi“, *Liahona*, listopad 2005, 24–27.